בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב'**, **י'** ב**אייר** תשס"ב (**22** ב**אפריל**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **י' באייר**, **25** ימים, שהם **שלושה** שבועות ו**ארבעה** ימים לעומר.
הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן, סלה.

היום הוא **הראשון משלושת ימי תעניות בה"ב** – יום שני, חמישי ושני, הבאים פעמיים בשנה: אחרי ראש חודש חשוון ואחרי ראש חודש אייר. ימים אלה הם ימי תפילה וסליחות ותענית. טעמים לדבר: יש אומרים מפני שימי המועדים (ימי התענית בחשוון באים אחרי חג הסוכות, ואילו ימי התענית בחודש אייר באים אחרי חג הפסח) הם ימי משתה ושמחה. ויש לחוש שמא מתוך השמחה באו לידי קלות ראש ולידי עבירה, ולכן מתענים לכפר עליהם. וסמכו על הכתוב: **"עיבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה."**[תהלים ב' 11] כלומר, במקום גילה שם תהא רעדה. וכן מצאנו באיוב, **"ויהי כי הקיפו ימי המשתה וישלח איוב ויקדשם, והשכים בבוקר והעלה עולות מספר כולם כי אמר איוב אולי חטאו בניי..."**[איוב א' 5]
וקבעו תענית ותפילה אחרי חג הסוכות ואחרי חג הפסח שנמשכו ימים רבים של שמחה מבלי מלאכה, ויש לחוש שמא באו לידי קלות ראש. אבל בשבועות, שהוא יום אחד בלבד, אין אנו חוששים.
ויש אומרים שמתענים בשביל הגשמים והברכה בשדות. בחשון – בשביל היורה שיירד על הזרעים לברכה, ובאייר – שלא תלקה בשדפון וירקון.
ולמה קבעו התענית בימי שני וחמישי בשבוע? מפני שימים אלה הם ימי רצון וקוראים בהם בתורה. ובימי חז"ל גזרו רבותינו שיהו מתענים בשני וחמישי מפמי שלשה דברים: על חורבן הבית, על התורה שנשרפה, ועל חילול ה' שיוצא מחרבן ירושלים וגלות ישראל.
בקהילות ספרד אין נובגים בזמננו תעניות בה"ב. [ספר התודעה]
בקשו רבותינו היום (לאור המצב): מי שיכול לצום מחצית היום (עד 1239) לעשות כן, ובכל יום לומר פרקי התהלים פ"ג, קמ"ב, וק"ל.

***

"כבשי דרחמנא" [ר' אליהו כי-טוב] {המשך}:

בשנת 5727 ליצירה (1967 למניינם) היה הדבר הגדול הזה - 19 שנה ועוד 23 ימים לאחר אותו **ה' באייר** שבו חזר שלטון לישראל על מקצת מגבולות ארץ-ישראל.
שני ימים קודם לכן, ביום כ"ו באייר, עמדו כל צבאות מצרים, כמאה רבוא, בדרומה של ארץ-ישראל ועמדו כל צבאות עבר הירדן על אדמת ארץ-ישראל במזרחה ובדרומה ובירושלים, וצבאות סוריא בצפונה. גם עיראק, היא בבל, נלוותה עמהם, ויעמדו צבאותיה בין צבאות עבר הירדן, וביד כולם כלי משחית כחול הים לרוב מאשר נתנו להם שונאי ישראל בארץ צפון הרחוקה, היא רוסיא, חינם אין כסף. ויצעקו כולם קול אחד באוזני כל העולם: כלה אנו עושים בישראל! כליון חרוץ אשר לא יוכלו מלט נפשם. משלוש רוחות אנו באים על ישראל – מדרום, וממזרח ומצפון, והים סוגר עליהם ממערב. אמר אויב: נרדפם לישראל, נשיגם, לים נדחפם ושם נטביעם!
ונהפוך היה, אשר ישלטו היהודים בשונאיהם!
ביום כ"ו באייר, החלה מלחמת המגן של צבא ישראל וביום ב' בסיון שלאחריו שקטה המלחמה, ויד ישראל עושה חיל בכל ששת הימים האלה עד אם כילו לעשות ככל אשר ברצונם לעשות, להגן ולהציל ולהדוף אויב הרחק הרחק לתוך עומק גבולות הארצות שהם יושבים בהנה.
"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]
יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב', י' באייר** תשס"ב (**22 באפריל**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.

אבא קובנר, 1978

{ההמשך, בע"ה, מחר}

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל